

Omul țintă-ținta omului

Viorica Buică

RECENTA expoziție a lui Andrei Ciubotaru, găzduită de galeria Prometheus, a pus în evidență o nouă etapă în creația tânărului artist. Preocupat de problematica figurii umane, de valențele expresive ale portretului înțeles într-un sens existențialist, pictorul încearcă să sesizeze acea esență profundă a omului, alterând trăsăturile prin mutilări, mergând până la dislocare, până la descompunere și recompunere cu o violență picturală ce ține de imprevizibil. De altfel, titlul ales, “Omul țintă-ținta omului”, aparține unui registru simbolic, trimitând sugestiv și către problema libertății umane văzută de Sartre ca “libertatea sclavului ținut pe cruce”.

Dacă acum doi ani tânărul pictor propunea un alt tip de obiect artistic (colaj, desen și pictură), garna cromatică fiind una destul de restrânsă, actualul ciclu pune în evidență un accentuat sirnț al tonalităților și al tușei. Sesizăm însă aceeași încercare a obiectului de depășire a spațiului destinat, de data aceasta printr-o prelungire de tip sculptural a picturii înseși. Completările din carton, în aceeași gamă cromatică, nu au doar un rol decorativ, ci parte din discurs, subliniind deseori liniile interioare ale picturii.

În încercarea de a interoga figura umană, Andrei Ciubotaru stilizează foarte mult formele, reducând individul la un cerc în interiorul căruia se articulează, printr-un joc neliniștitor al tonurilor, anumite trăsături marcante ale feței. Cromatica vie, dar ireală, preginantă în multe compoziții prin contraste inedite, intră în dialog cu fețele triste, cu ochi întotdeauna plecați, sugerând o continuă angoasă. Interogația disperată a acestor fețe se raportează la instanțe diferite, spațiul pictural fiind conceput în spiritul unei atente scenografii care să sublinieze pe de o parte straniețatea interioară a individului, iar pe de altă parte relația acestuia cu celelalte “fețe”.

Ziarul Financiar (Ziarul de duminică), 11.06.2004